

Szászváros, 1889. március 3. – Budapest, 1963. június 17.

Kisiparoscsaládból származott, apja tímár, volt. Fia 1916-ban a kolozsvári egyetemen szerzett jogászdoktori oklevelet. Az első világháborúban katona volt, az orosz fronton megsebesült, majd Tordán fogolytábor-parancsnok. Ugyanitt 1918-ban a nemzeti tanács elnökévé választották. 1919-ban szülővárosában, majd 1920-tól Budapesten ügyvéd; csatlakozott a Csizmadia Sándor vezetésével működő Magyarországi Munkáspárthoz, amelynek pártügyésze lett. 1921-ben átvette a párt vezetését. A Rög címmel hetilapot adott ki. Drózdgy Győzővel, aki híveivel belépett pártjába, megalakította az ellenzéki Magyarországi Földműves és Munkáspártot. 1922-ben a tótkomlói választókerületben bekerült a parlamentbe; Az 1926. évi választásokon és az 1929. évi időszaki választáson, 1931. évi választásokon Kiskundorozsmán nem jutott mandátumhoz. Az 1920-as évek végén bekapcsolódott a gazdasági világválság hatására kibontakozó ellenzéki parasztmozgalmakba; 1929-ben Magyar Parasztpárt, illetve Nemzeti Agrárpárt néven újjászervezte pártját, főként a Viharsarokban építette ki bázisát a falusi nincstelenek, földmunkásság és a szegényparaszság körében. 1926 óta tagja, később alelnöke volt a Bartha Miklós Társaságnak. Itt tartott előadásai révén kapcsolatba került a Komintern által 1923-ban létrehozott Paraszt-internacionáléval is. A gazdasági válság után pártja felbomlott. Az 1930-as évek második felében a szélsőjobboldal felé orientálódott. Rövid ideig együttműködött Balogh István Nemzeti Szocialista Pártjával, majd a Turul Szövetségben vállalt szerepet, bár elsősorban annak elsősorban Fitos Vilmos vezette belső ellenzékével állt összeköttetésben. 1941 őszétől szakított a nyilas- nemzetiszocialista mozgalommal. 1942–1943-ban demokratikus politikai platformon, a földreform nyílt követelésével újjászervezte a Magyar Földműves és Munkáspártot. 1945 júniusában pártjával csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz, s 1945. augusztus 20-án bekerült az országos intézőbizottságába. Nógrád vármegye képviselőjeként 1945. június 24-én választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, majd 1945. november 4-étől Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselő. 1946. március 12-én húsz társával együtt – a Baloldali Blokk pártjainak nyomására – kizárták a kisgazdapártból. A Sulyok-féle Magyar Szabadság Pártba nem lépett be, párton kívüli képviselőként folytatta politikai tevékenységét. 1947 tavaszán újjászervezte régi pártját, a Magyar Földműves és Munkáspártot. 1947. augusztus 9-én pártjával együtt csatlakozott a Balogh István páter vezette Független Magyar Demokrata Párthoz. 1947. augusztus 31-étől Pest és Bács megyében e párt programjával volt képviselő. Ezt követően visszavonult a politikai élettől. 1952-ben koholt vádak alapján letartóztatták, és kilenc évre ítélték. 1956 tavaszán szabadult. 1957-ben rehabilitálták, s politikai múltjára való tekintettel külön nyugdíjat állapítottak meg a számára. 1958-ig folytatta ügyvédi tevékenységét, ekkor törölték az ügyvédek névjegyzékéből, nyugdíját azonban haláláig folyósították számára.